

Jakobs bref.

1 Kapitlet.

Jakob hälsar sina bröder, de förskingrade af Israel, v. 1. Och lärer dem, huru de skulle upptaga kors och frestelse, v. 2. Huru de skulle bekomma visdom, v. 5. Hvad deras rätta berömmelse skulle vara, v. 9. Hvad nytta tålmod hafver med sig, v. 12. Hvarifrån alla goda gåfvor komma, v. 16. Hvad skada vrede hafver med sig, v. 19. Huru de skulle höra Guds ord, v. 22. Och sist, huru de skulle tjäna Gud rätt, v. 26.

Jakob, Guds och Herrens, Jesu Kristi, tjänare, hälsar de tolf stammar, som äro här och där¹ förskingrade. ¹ Joh. 7: 35. 1 Petr. 1: 1.

2. Mina bröder, hållen det för idel glädje, när I råken i mångahanda frestelser¹,

¹ Matt. 5: 11, 12. Ap. G. 5: 41. Ebr. 10: 34. 1 Petr. 1: 6.

3. och veten, att eder tros bepröfvelse verkar tålmod¹.

¹ Rom. 5: 3. 1 Petr. 1: 7.

4. Men låten tålmodet hafva med sig ett fullbordadt verk, på det att I skolen vara fullkomna, utan fel och brist i något stycke.

5. Om någon ibland eder fattas visdom, han bedje Gud, som gifver alla villigt och utan förebråelser, och den skall varda honom gifven¹.

¹ Ords. 2: 3. Jer. 29: 12. Matt. 7: 7, 8. Luc. 11: 9. Joh. 14: 13, kap. 15: 7. Jak. 5: 16.

6. Men han bedje i tro¹, utan att tvifla, ty den som tviflar, han är såsom hafvets våg, som af vädret drifves och kastas.

¹ Marc. 11: 24. Joh. 16: 23. 1 Joh. 3: 22, kap. 5: 14, 15.

7. En sådan människa tänke icke, att hon kan få något af Herren —

8. en tvehågad man, ostadig på alla sina vägar.

9. Men en broder, som är ringa, berömmen sig af sin höghet,

10. och den som är rik¹, af sin ringhet, ty såsom gräsets blomster skall han förgås².

¹ Ps. 10: 3, 5. ² Job 14: 2. Ps. 102: 12. Ps. 103: 15. Es. 40: 6. Syr. 14: 18. 1 Kor. 7: 31.

1 Petr. 1: 24. 1 Joh. 2: 17. Jak. 4: 14.

11. Solen går upp med sin hetta och förtorkar gräset, och dess blomster faller af, och dess sköna fågning förgår; så skall ock den rike förvisna på sina vägar.

12. Salig är den man, som tåligt lider frestelsen¹; ty då han är bepröfvad, skall han få lifvets krona², hvilken Gud hafver lofvat dem som älska honom.

¹ Job 5: 17. Ords. 3: 11. Ebr. 12: 5. 1 Petr. 3: 14. Upp. 3: 19. ² Matt. 10: 22, kap.

19: 28, 29. 2 Tim. 4: 7, 8. Upp. 2: 10.

13. Ingen säge, då han varder frestad, att han varder frestad af Gud; ty Gud frestas icke af ondt, och själf frestar han ingen.

14. Utan hvar och en varder fres-tad, då han af sin egen begärelse varder dragen och lockad.

15. Därefter, sedan begärelsen haf-ver aflat, föder hon synd, och då synden är fullkommen, föder hon död¹.

¹ Rom. 6: 23.

16. Faren icke vilse, mina kära bröder.

17. All god gåfva och all fullkom-lig gåfva kommer ofvanefter¹ ifrån ljusens Fader, hos hvilken ingen för-ändring är², och ingen växling mel-lan ljus och mörker.

¹ Ords. 2: 6. Joh. 3: 27. 1 Kor. 4: 7. ² Es. 14: 27, kap. 46: 10. Mal. 3: 6. Rom. 11: 29.

18. Efter sin vilja hafver han födt oss till lif genom sanningens ord¹, på det att vi skulle vara en förstling af hans skapade varelser.

¹ Joh. 1: 13, kap. 3: 3, 5. 1 Kor. 4: 15. Gal. 4: 19. 1 Petr. 1: 23.

19. Därföre, mina kära bröder, hvar och en människa vare snar till att höra och sen till att tala¹ och sen till vrede. ¹ Ords. 17: 27. Syr. 5: 11, 12.

20. Ty en mans vrede gör icke det rätt är¹ för Gud.

¹ Pred. 7: 10.

21. Läggen fördenskull bort all orenhet och all ondska, som finnes kvar¹, och anammen med saktmo-dighet ordet, som är plantadt i eder², och som kan frälsa edra själar³.

¹ Rom. 13: 12. Kol. 3: 8. 1 Petr. 2: 1.

² Luc. 8: 11. 1 Kor. 3: 6. ³ Rom. 1: 16.

22. Men varen ordets görare, och icke allenast dess hörare¹, bedragan-de eder själfva.

¹ Matt. 7: 21, 24. Luc. 11: 28. Rom. 2: 13.

1 Joh. 3: 7.

23. Ty om någon är ordets hörare och icke dess görare, så är han lik

en man¹, som skådar sitt lekamliga ansikte i en spegel;

¹ Matt. 7: 26 f. Luk. 6: 47.

24. ty då han hafver beskådat sig däruti, går han därifrån och förgä-ter strax, hurudan han var.

25. Men den som skådar in uti fri-hetens fullkomliga lag¹ och blifver däruti, och icke är en glömsk hö-rare, utan en görare, han varder sa-lig uti sin gärning².

¹ Jak. 2: 12. ² Matt. 5: 19. Joh. 13: 17.

26. Om någon ibland eder menar sig tjäna Gud och icke styrer sin tunga¹, utan bedrager sitt hjärta, så är hans gudstjänst fåfång.

¹ Ps. 94: 14. 1 Petr. 3: 10. Jak. 3: 6.

27. Detta är inför Gud och Fadern en ren och obesmittad gudstjänst: att besöka fader- och moderlösa barn och änkor uti deras bedröfvelse, och hålla sig obesmittad af världen.

2 Kapitlet.

Därjämte lærer Jakob, att man icke skall hafva anseende till personen i trossaker; eljes öfverträder man Guds bud, som för-bjuder det, och blifver saker till öfverträ-delse af hela lagen, v. 1. Sedan lærer han, att den lefvande och saliggörande tron ic-ke kan vara utan goda gärningar, v. 14. Dessa bevisa, att vi hafva den rätta tron, som gör oss rättfärdiga, v. 18.

Mina bröder, hållen icke före, att tron på vår Herre Jesus Kris-tus, härlighetens Herre, kan förlikas med anseende till personen.

2. Ty om uti eder församling kom-mer en man med en guldring på fingret och präktig klädnad, och där-jämte kommer en fattig man i smut-sig klädnad,

3. och I då skåden på den som hafver den präktiga klädnaden och sägen till honom: Sitt du här i ro, men sägen till den fattige: Stå du där, eller: Sätt dig därnere vid mina fötter,

4. hafven I då icke gjort åtskillnad mellan hvarandra och blifvit domare, som döma efter orätta grunder?

5. Hören, mina kära bröder: Hafver icke Gud utvalt de fattiga¹ i denna värld till att vara rika² i tro och blifva arfvingar till riket, som han hafver lofvat dem som honom älska?³

¹ Matt. 5: 3. Joh. 7: 48. 1 Kor. 1: 26. ² Luc. 12: 21. ³ 2 Mos. 20: 6. 1 Sam. 2: 30. Ords. 8: 17. 1 Kor. 2: 9. Jak. 1: 12.

6. Men I hafven föraktat den fattige. Är det icke de rika som förtrycka eder, och är det icke de som draga eder fram inför rätta?

7. Är det icke de som försmåda det goda namnet, som är nämndt öfver eder?

8. Fullborden I, efter skriften, den konungsliga lagen¹: Älska din nästa såsom dig själf, så gören I väl.

¹ 3 Mos. 19: 18. Matt. 22: 39. Marc. 12: 31. Rom. 13: 8, 9. Gal. 5: 14. Ef. 5: 2. 1 Tess. 4: 9.

9. Men sen I till personen¹, då synden I, och varden af lagen öfverbevisade såsom öfverträdare.

¹ 3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17, kap. 16: 19.

10. Ty om någon håller hela lagen, men syndar i ett, så är han saker till allt¹.² 5 Mos. 27: 26. Gal. 3: 10.

11. Ty den som sade¹: Du skall icke göra hor, han hafver ock sagt: Du skall icke dräpa. Om du nu icke gör hor, men likväl dräper, så är du lagens öfverträdare.

¹ 2 Mos. 20: 13, 14. 5 Mos. 5: 17.

12. Talen och gören så, som de där en gång skola varda dömda genom frihetens lag¹.

¹ Jak. 1: 25.

13. Ty dom utan barmhärtighet skall öfvergå den som icke hafver visat¹ barmhärtighet; men barmhärtigheten berömmar sig gent emot domen².

¹ Matt. 6: 15, kap. 18: 35. Marc. 11: 25.

Luc. 16: 25. ² Matt. 25: 41, 42.

14. Hvad hjälper det, mina bröder, om någon säger sig hafva tro, men icke hafver gärningar?¹ Icke kan tron frälsa honom?

¹ Matt. 7: 26. Jak. 1: 23.

15. Om en broder eller syster vore naken och saknade föda för dagen¹,

¹ Luc. 3: 11. 1 Joh. 3: 17.

16. och någon af eder sade till dem: Gån i frid, värmen eder och mätten eder, men I icke gafven dem hvad deras kropp behöfver — hvad hulpe dem detta?¹

¹ 1 Joh. 3: 18.

17. Så är ock tron, om den icke hafver med sig gärningar, i sig själf död.

18. Nu tör någon säga: Du hafver tro, och jag hafver gärningar; visa mig din tro med dina gärningar, så vill jag ock visa dig min tro med mina gärningar.

19. Du tror, att Gud är en. Däruti gör du rätt; också de onda andarna tro det, och bäfva¹.

¹ Marc. 1: 24. Luc. 4: 34.

20. Men vill du, fåfängliga människor, förstå, att tron utan gärningar är död?

21. Vardt icke Abraham, vår fader, rättfärdig af gärningar, då han offerade sin son Isak på altaret?¹

¹ 1 Mos. 22: 9, 12.

22. Ser du, att tron hafver samverkat med hans gärningar¹, och att tron är vorden fullkommen af gärningarna? ¹Ebr. 11: 17.

23. Och så är skriften fullbordad, som säger: Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet¹; och han vardt kallad Guds vän².

¹ 1 Mos. 15: 6. Rom. 4: 3. Gal. 3: 6. ² 2 Krön. 20: 7. Es. 41: 8. Jud. 8: 22.

24. Sen I nu, att människan varder rättfärdig af gärningar, och icke af tron allena.

25. Sammalunda ock skökan Rahab, vardt hon icke rättfärdig af gärningar¹, då hon mottog sändebuden och släppte dem ut en annan väg?

¹ Jos. 2: 1, 21, kap. 6: 23. Ebr. 11: 31.

26. Därföre, såsom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningar död.

3 Kapitlet.

Hiär varnar Jakob oss för äregirighet, v. 1. Och lärer oss att styra vår tunga, så att vi icke döma, förtala eller försmäda vår nästa, v. 3. Sedan förmanar han till saktmodighet, v. 13. Att vi icke skola vara afundsjuka och trätgiriga, v. 14. Utan i stället fogliga, fridsamma, saktmodiga och barmhärtiga, etc. Ty det är den rätta himmelska visdomen, v. 17.

Mina bröder, blifve icke många af eder lärare, vetande, att vi få en desto strängare dom.

2. Ty i många stycken fela vi alla¹. Den som icke felar uti ord², han är en fullkommen man, som kan tygla hela sin kropp.

¹ Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8.

² Ps. 34: 14. Syr. 19: 16. 1 Petr. 3: 10. Jak. 1: 26.

3. Si, vi lägga betsel i hästarnas mun¹, för att de skola lyda oss, och styra därmed hela deras kropp.

¹ Ps. 32: 9.

4. Si, ock skeppen, huru stora de än äro och drifvas af starka väder, varda de likväl styrda af ett litet roder, ehvart rodermannen vill.

5. Så är ock **tungan** en liten lem och kommer dock stora ting åstad¹. Si, en liten eld, huru stor skog den antänder.

¹ Ps. 12: 4, 5. Ps. 73: 8, 9. Ords. 12: 18, kap. 15: 2.

6. Tungan är ock en eld, en värld full af orätt. Sådan är tungan ihland våra lemmar, hon som besmittar¹ hela kroppen och sätter lifvets hjul i brand, själf antänd af helvetet.

¹ Matt. 15: 11, 18, 19. Marc. 7: 15, 20, 23.

7. Ty alla varelsers natur, både fyrfota djurs och fåglars och kräldjurs och deras, som äro i hafvet, låter tämja sig och är tamd genom människors natur.

8. Men tungan kan ingen människa tämja, ett oroligt och ondt ting, fullt af dödande gift.

9. Med henne välsigna vi Gud och Fadern, och med henne förbanna vi människorna, som äro skapade efter Guds liknelse¹.

¹ 1 Mos. 1: 26, 27, kap. 9: 6.

10. Från samma mun går välsignelse och förbannelse. Det bör icke så vara, mina bröder.

11. Icke gifver en källa från samma åder både sött och beskt vatten?

12. Icke kan ett fikonträd, mina bröder, bära oliver, eller ett vinträd fikon? Så kan ock ingen källa gifva salt och sött vatten.

13. Hvem är vis och klok ibland eder? Han vise med sin goda umgängelse sina gärningar uti saktmodighet och visdom.

14. Men om I uti edra hjärtan hafven bitter afund¹ och partisinne, så mån I icke förhäfva eder och ljuga emot sanningen. ¹Rom. 13: 13.

15. Ty den visdomen är icke ofvan-efter-kommen¹, utan är af jorden, sinnlig, djäfvulsk. ¹1 Kor. 2: 6, 7.

16. Ty där afund och partisinne är, där är ordning och allt ondt¹.

¹1 Kor. 3: 3. Gal. 5: 19, 20, 21.

17. Men den visdom, som är ofvan-efter, den är först ren och sedan fridsam, mild, foglig, full af barmhärthighet och andra goda frukter, opartisk, oskrymtad.

18. Och rättfärdighetens frukt¹ var-der sådd i frid för dem som hålla frid. ¹Gal. 6: 8.

4 Kapitlet.

Vidare framställer han mångahanda lärdomar och förmaningar; först visar han hvidan kif och tråtor komma, v. 1. Hvarför man icke alltid får det man beder Gud om, v. 2. Huru horkarlar och horkvinnor varda befunna inför Gud, v. 4. Sedan, att man skall lyda Gud och stå emot djäfvulen, v. 7. Bättre sitt lefverne med ånger och tårar, v. 8. Ödmjuka sig inför Gud, v. 10. Icke förtala eller döma sin nästa, v. 11. Icke föresätta sig något utan att först vädja till Guds vilja, v. 13. Icke underlåta något godt, som vi kunna göra, v. 17.

Hvadan äro krig och strider ibland eder? Männe icke af edra lustar, som föra krig i edra lemmar?¹

¹Rom. 7: 23. 1 Petr. 2: 11.

2. I hafven begärelser, och I fån intet¹; I hysen afund och ifrig åtrå,

och kunnen dock intet vinna; I striden och fören krig, och I hafven intet, därför att I icke bedjen.

¹Job 35: 12. Ps. 66: 18. Ords. 1: 28. Jer. 11: 11. Mik. 3: 4.

3. I bedjen och fån intet, ty I bedjen illa¹, nämligen för att uti edra lustar förslösa det I bedjen om.

¹1 Joh. 3: 22, kap. 5: 14.

4. I horkarlar och horkvinnor, veten I icke, att världens vänskap är Guds ovänskap?² Den som vill vara världens vän, han varder därför Guds ovän.

¹Joh. 15: 19, kap. 17: 14. Rom. 8: 8. Gal. 1: 10. 1 Joh. 2: 15.

5. Eller menen I, att Skriften fåfängt säger: Med afundsam kärlek trängtar den Ande, som hafver tagit sin boning i eder?¹ ¹Gal. 5: 17.

6. Men större är den nåd han gifver: därför säger den: Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifver han nåd¹.

¹Ords. 3: 34. Matt. 23: 12. Luc. 1: 52. 1 Petr. 5: 9.

7. Så varen nu Gud underdåniga; stå emot djäfvulen¹, så flyr han ifrån eder. ¹Et. 4: 27. 1 Petr. 5: 9.

8. Nalkens Gud, så nalkas han eder. Renen edra händer, I syndare¹, och gören edra hjärtan rena, I tvehågade².

¹Es. 1: 16, 17, 18. Sak. 1: 3. ²Jak. 1: 8.

9. Kännen edert elände och sörjen och gråten¹. Edert löje vände sig i gråt, och glädjen i sorg.

¹Matt. 5: 4. Luc. 6: 21.

10. Ödmjukan eder inför Herren, så skall han upphöja eder¹.

¹Job 22: 29. Es. 66: 2. Luc. 14: 11.

11. Förtalen icke hvarandra, käre bröder. Den som förtalar en broder

och dömer¹ sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen. Men dömer du lagen, så är du icke lagens görrare, utan dess domare.

¹ Matt. 7: 1. Rom. 2: 1. 1 Kor. 4: 5.

12. En är lagstiftaren, han som kan frälsa och fördöma. Ho är du, som dömer en annan?¹ ¹ Rom. 14: 4.

13. Nu väl, I som sägen: I dag eller i morgon¹ vilja vi fara till den eller den staden, och där vilja vi blifva ett år och handla och vinna — ¹ Ords. 27: 1. Luc. 12: 18.

14. I, som icke veten, hvad i morgon kan ske. Ty hvad är edert lif? En rök är det¹, som synes en liten tid och sedan försvinner.

¹ Es. 40: 6. 1 Kor. 7: 31. 1 Petr. 1: 24. 1 Joh. 2: 17. Jak. 1: 10.

15. I stället för att I skullen säga: Om Herren vill¹, och vi få lefva, så skola vi göra det eller det.

¹ Ap. G. 18: 21. 1 Kor. 4: 19. Ebr. 6: 3.

16. Men nu berömmen I eder i edert högmod. All sådan berömmelse är ond.

17. Den som alltså kan göra godt och icke gör det, honom är det synd¹.

¹ Luc. 12: 47. Joh. 9: 41. Rom. 1: 20, 21, 32, kap. 2: 17, 18, 23.

5 Kapitel.

Ytterligare bestraffar han de rika, som med orätt samla rikedomar och missbruka dem till vållust, v. 1. Manar de förtryckta till tålmod, v. 7. Varnar de lättfärdiga för fåfänga, v. 12. Lärer de bedröfvade, att de skola bedja, de glada, att de skola sjunga, v. 13. De sjuka, att de skola kalla till sig de äldste och låta dem bedja för sig; ty bönen förmår mycket, v. 16. Säger dem som omvända en villfarande, att de göra en god gärning, v. 19.

Nu väl, I rike¹, gråten och jämnred eder öfver det elände, som skall öfvergå eder. ¹ Ords. 11: 28.

2. Eder rikedom är förmultnad¹, och edra kläder äro uppätta af mal;¹ ¹ Matt. 6: 19, 20.

3. edert guld och silfver är förrostadt, och rosten därpå skall vara eder till vittnesbörd, och skall såsom en eld förtära edert kött. I hafven samlat eder ägodelar i de yttersta dagarna.

4. Si, den lön I hafven förhållit¹ arbetarna, som hafva aflärgat edra åkrar, den ropar, och skördemännens rop är kommet till Herren Sebaots öron.

¹ 3 Mos. 19: 13. 5 Mos. 24: 14, 15. Joh. 24: 10, 11.

5. I hafven lefvat uti kräslighet på jorden och uti vållust¹, I hafven gödt edra hjärtan såsom på en slaktedag. ¹ Job 21: 13. Luc. 12: 19, kap. 16: 19, 25.

6. I hafven dömt den rättfärdige skyldig och dödat honom, och han står eder icke emot.

7. Så varen nu tålīga, käre bröder, intill Herrrens tillkommelse. Si, åkermannen väntar efter jordens kostliga frukt, tåligt bidande, till dess han far arlaregn och särlaregn¹.

¹ 5 Mos. 11: 14.

8. Så varen ock I tålīga, och styrken edra hjärtan, ty Herrrens tillkommelse är nära.

9. Sucken icke, käre bröder, emot hvarandra, på det att I icke mån varda fördömda. Si, domaren är för dörren.

10. Mina bröder, tagen till föredöme¹ i lidande och tålmod profeterna, som talade i Herrrens namn.

¹ Matt. 5: 12.

11. Si, vi prisa dem saliga, som tåligt hafva lidit. Om Jobs tålmod¹ hafven I hört, och det slut han fick af Herren hafven I sett, ty Herren är nådefull och barmhärtig².

¹ Job 1: 21, 22, kap. 42: 10. ² Ps. 103: 8.

12. Men framför allt, mina bröder, svärjen icke, hvarken vid himmelen eller vid jorden eller vid något annat¹. Utan edert tal vare ja, ja, nej, nej, på det att I icke skolen falla uti skrymteri.

¹ Matt. 5: 34 f.

13. Lider någon ibland eder be-
dröfvelse, han bedje. Är någon vid
godt mod, han sjunge psalmer¹.

¹ Ef. 5: 19.

14. Är någon ibland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldste och låte dem bedja öfver honom och smörja¹ honom med olja uti Herrens namn. ¹ Marc. 6: 13, kap. 16: 18.

15. Och trons bön skall hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp; och om han hafver begått

synder, skola de varda honom förlåtna.

16. Bekännen synderna för hvarandra och bedjen för hvarandra, på det att I mån varda helbrägd. **En rättfärdig mans bön förmår mycket¹, när den är allvarlig.**

¹ Jak. 1: 5.

17. Elias var en människa af samma natur som vi, och han bad en bön, att det icke skulle regna; och det regnade icke på jorden i tre år och sex månader¹;

¹ 1 Kon. 17: 1. Luc. 4: 25.

18. och han bad åter, och himmelen gaf regn¹, och jorden bar sin frukt.

¹ 1 Kon. 18: 41 f.

19. Käre bröder, om någon ibland eder far vilse ifrån sanningen, och någon omvänder¹ honom,

¹ Matt. 18: 15.

20. han må veta, att den som omvänder en syndare från hans vägars villa, han frälsar en själ ifrån döden och skyler en myckenhet af synder¹. ¹ Ords. 10: 12. 1 Petr. 4: 8.